

Temps pels records*

Maria Cinta Pujol i Baiges

Certesa

Llums brillan i enllà ens espren,
mirades s'obren, cors,
tresors,
Potser pàtries llunyanes plenes d'hostes senti-
ments
potser tu m'esperes.
Un ocell vola, i em porta records
del teu estiu, i a la boca
la teva flaire,
una mirada sota l'ala, i
amb el seu vol, el confort del nostre secret,
metre sé, que tu allà em mires
darrera la font, m'espies entre l'aigua
i em busques entre les pedres.

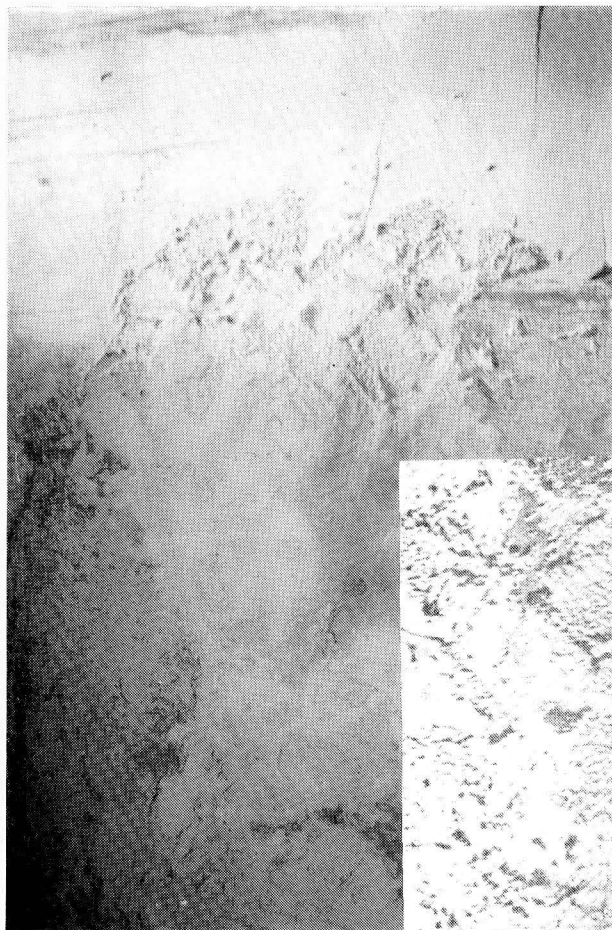
Sentiment

Caramel, dolç i agre,
que es desfà poc a poc,
i la dolçor s'allarga,
i el record s'escampa,
mentres aquest silenci que tant m'espanta
avança,
i allí on se't fon,
on se't clava
la ferida ja és curada
i sembla que demà,
ja no et farà mal
ho sembla, tan sols ho sembla.
Demà vindràs, sé que vindràs
després de que el sol s'amagui
i la lluna trista, cansada,
s'arromangui la capa
ensenyant la seva pura, blanca nuesa.
Com si el passat no et peses
sè que avançaràs, i així a poc
a poc, tirarem el mur de pedra
que aquesta tarda, se'ns obre
dins els nostres cors.

Espai i Temps

I

Res més que una paraula,
que no s'enfonsa, i que refusa
l'onada d'aquest silenci obligat.
Res més que una mirada,
que encesa de foc, i de mel
desperta el gel del teu cor, massa trencat.
I massa més, que mirades i paraules,
exèrcits de silencis que avancen
al ritme d'un temps sagrat.
El temps, déu immutable,
que no es rendeix, que no s'amaga,
dempeus governa l'espai,
company inseparable, i amb els seus ulls
de negre, de passat, ens observa
sense entendre ni la nostra vida,
ni la nostra cara.

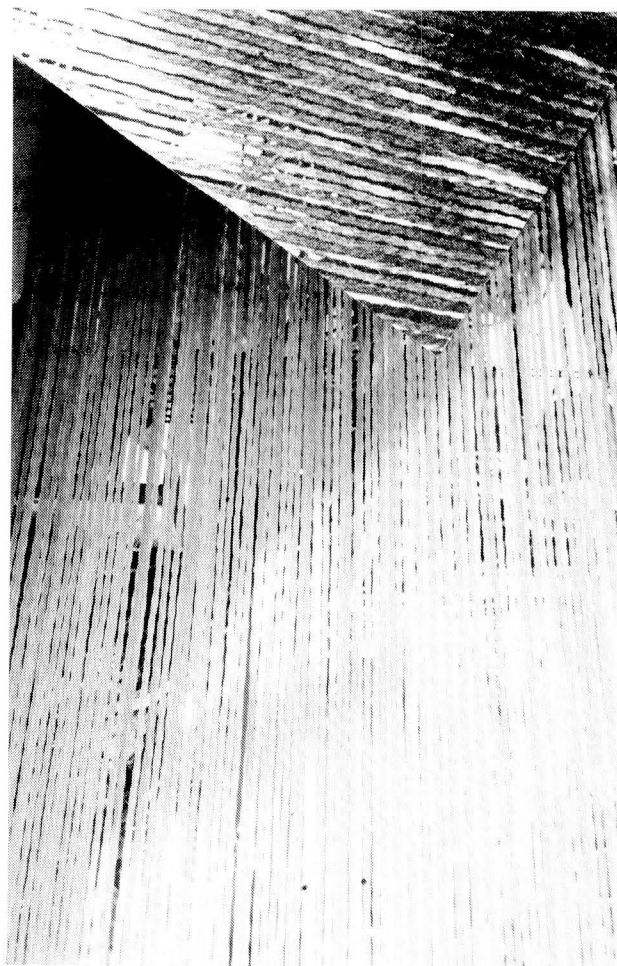

Cap altra cosa que un mot
que no s'esfondra, i que declina
l'ona d'aquest callament forçós.
Cap altra cosa que un esguard,
que ardent de flama, i de dolçor
desvetlla el glaça de les teves entranyes es-
quinçades.

I molt més, que esguards i mots,
legions de mutismes que es precipiten
a la cadència d'un temps sacre.
El temps, deïtat irrevocable,
que no capitula, que no es cobreix,
allà dret lluerteja l'espai,
consort inamovible, i amb la seva mirada
de sale, de pretèrit, ens vigila
sense comprendre ni la nostra existència
ni la nostra màscara.

Ara que encara somnio

No despertis la mirada, mai,
quan la matinada encara està mullada,
encara està húmida, per allò que goteja,
en els pètals de les millors roses.
No em despertis quan el dia esclata,
la meva ànima no hi és,
i potser tornaria, però mig enfadada.
Ella de bon matí, passeja per regions
prohibides per aquesta vida.
El meu cors suspira, d'enveja,
estabornit al llit,
somnia en passejar pels somnis de la nit.
El meu jo lentament retorna,
i s'acomoda dins al meu cos,
llavors fins i tot el perdona.
Desperta'm! les meves parpelles es moren
de ganes
de mirar-te!
Desperta'm les cames em tremolen, i el viure
m'enamora!
desperta'm! ara que encara somnio...

Un demà de plata

Soroll que desperta el meu jo,
descalç camina i avança,
la nit vestida de gala,
em mira, dalt de la trona,
sense recança,
em vesteixo de llum,
de plata vella,
color de temps novell,
de passat sacre.
Sota la nit, el carrer és com sempre
sota el dolor, la nit calla
sota les estrelles, la vida dansa.
Demà, vestida així,
de temps i mentides, em miraré
a la cara.
Demà el mirall s'enfonsarà
dins de mi, buscant el que és
el cor, l'esperança.

* Tercer premi "Arnau de Palomar" de poesia jove 1992.